

Waar blijven onze duiven?

Wat is weer de oorzaak geweest dat er van de vlucht Isnes zoveel duiven zijn achtergebleven? Met respect en bewondering kan men wekelijks via diverse apparaten vernemen hoe het op de betreffende vlieglijn voor de duiven gesteld is. Soms is dat om moedeloos van te worden. Men moet wachten en wachten en met een beetje geluk kan men tot lossing overgaan of de lossing wordt tot een dag later uitgesteld. Bewondering moet men toch hebben voor de mensen die wekelijks voor de vele duivenliefhebbers paraat staan om de lossingen tot een goed einde te kunnen brengen en ondanks alle voorzorgsmaatregelen toch ontelbare duiven verloren gaan. Een goede en perfecte lossing moet toch wel tot het onmogelijke worden geacht, en als het niemand verwacht gooien de weergoden roet in het eten. Maar is dat wel zo? Dat er veel duiven niet meer thuis komen als de concoursen vlug verlopen waar ligt dat dan aan? Het is een vraag die bij heel veel liefhebbers op de lippen ligt. Natuurlijk is het wel eens gebeurd dat het op een rampvlucht uitdraaide vanwege het slechte weer dat plotseling op kwam. Dit laatste is dit seizoen niet gebeurd. En dan toch veel achterblijvers. Hoe kan dat? Dus niet schieten op de begeleiders. Men moet veel respect opbrengen voor de begeleiders want velen onder ons zullen deze taak niet op zich willen nemen. Men moet er van overtuigd zijn dat onze duiven niet voor de leeuwen worden gegooid, hoewel men dat ongetwijfeld wel eens zou denken. Vele liefhebbers in Limburg hebben de laatste weken geweldige klappen moeten incasseren. De verliezen met de jonge duiven waren erg groot, zo groot, dat menige liefhebbers er over spraken om de duivenjas aan de kapstok te hangen. S,avonds na de vlucht van Isnes kreeg ik van een clubgenoot een Wats-App bericht. Daarin stond dat hij nog meer dan de helft (30) van zijn jonge duiven nog niet terug van de vlucht had. Hij zei: Ik heb al 60 jaar duiven en dat zijn er 60 te veel. Hij vervolgde, het is de hele week stront vegen en de ene zondag gaat het goed en de volgende weer knudde. Hij is een hartstochtelijke melker die even zijn hart moest luchtten. Morgenvroeg dan gaat hij toch weer zijn hok op en ervaart hij het mysterie waarvan hij zich nooit heeft kunnen losmaken. Hij is een van de vele altijd zoekende in de woestijn, dé melker die met zijn duiven opstaat en er mee naar bed gaat. Die alles van duiven afweet en al zijn wetenschap door elkaar rommelt met gevolg dat hij alles en niks weet. Hij is een liefhebber die boordevol met hoop en verwachtingen door het duivenleven wandelt. De betreffende zat in de put maar morgen zal hij zich beter voelen en zal zijn chagrijn over zijn. Na regen komt altijd zonneschijn....

Pie.